

III. ročník 1/2016

Hlahol zvonov

Časopis farnosti Šaštín-Stráže

Brána milosrdenstva

Slávnostné otváranie Brány milosrdenstva 13. december 2015

PRIHOVÁRAME SA VÁM:

Milí bratia a sestry, drahí farníci,

na začiatku roku 2016 Vás srdečne pozdravujem. Prajem Vám, aby ste v nastávajúcom roku, ktorý Sv. Otec František vyhlásil za Svätý rok milosrdenstva, sa otvorili pre prijatie Božieho milosrdenstva, a aby ste boli veľkodušní v milosrdenstve voči ľuďom. Želám Vám všetkým radosť, zdravie, Božie požehnanie a pokoj v srdci.

Váš duchovný otec Jozef

Požehnaný nový rok 2016
a hojnosť darov
Ducha svätého vyprosuje
všetkým farníkom i čitateľom
redakčná rada.

Z lásky k nenarodeným deťom

Po dušičkových pobožnostiach sme mohli byť 1. novembra 2015 prítomní na krásnej slávnosti, keď pán farár – don Jozef Pöstényi požehnal pomníček venovaný pamiatke nenarodených detí. Tento sa nachádza na šaštínskom cintoríne vedľa hlavného kríža. Bude slúžiť všetkým zraneným, ktorí vo svojom živote prežili spontánny alebo umelý potrat a majú v nebi svojho anjelika – ochrancu. Na tomto mieste môžu zaňho nielen zapáliť sviečku, či položiť kytíčku, ale aj prežiť chvíľku ticha a poslať mu modlitbu. Biely zabudnutý pomníček zo strázskeho cintorína našiel svoje najkrajšie využitie. Zdobí ho reliéf zranenej plačúcej matky na kolenách a je krásnym symbolom prežitej bolesti každej ženy, ktorá si na tomto mieste môže liečiť svoje zranené srdce.

Pomníček nenarodených detí

OBSAH

1. Príhovor + Z lásky k nenarodeným deťom
2. Obsah + Povzbudenie
3. Svätý rok milosrdenstva
4. Pieta v novom šate
6. Milan Janák
10. Spoločenstvo Ježišovho Veľkňazského Srdca
11. Púť abstinencov
12. Púť včelárov
13. Detský ruženec
14. Augustín Hercog
19. Lackovičová
21. Zvony v kostole na námestí
23. Nocľaháreň
24. Desiatka pre deti
25. Moje uzdravujúce spoločenstvo
26. Pôstne tehličky
27. TOP NEWS - Správy zo sveta
28. Spoločenská kronika

Občasník 1/2016

Vydané pre vlastnú potrebu

Farský časopis zostavili: don Jozef Pöstényi SDB, správca farnosti, don Emil Šafár SDB a Mgr. Ľudmila Machová. Zároveň ďakujeme za pomoc ostatným saleziánom z miestnej komunity, ktorí prispeli k vydaniu časopisu. Svoje rady, nápady, pripomienky i postrehy nám môžete poslať na našu mailovú adresu: hlaholzvonov@gmail.com. (Autorka všetkých neoznačených textov a foto Mgr. Ľudmila Machová.)

Grafické spracovanie a tlač: Tlačiareň LUNA, Moravský Svätý Ján.

Neprešlo jazykovou úpravou.

Pre povzbudenie váhajúcich

Priznám sa, že som len s veľkým prevapením a nedôverou prijala ku koncu roka 2013 informáciu o pripravovanom stretnutí lektorov z našej farnosti. A to načo? Prečo? Kto to vymyslel? Toto je len časť otázok, ktoré mi vtedy preblesli myslou. Veď predsa mňa – učiteľku – nebude niekto učiť, ako sa číta! Veľmi som sa však zmýľala. Treba mi ešte veľa pokory, aby som nesúdila vopred. Dnes viem, že služba lektora nespočíva len v správnom a bezchybnom čítaní. Slovo lektor má aj iný a hlbší rozmer.

Počas pravidelných stretnutí, ktoré pre nás saleziáni pripravujú, som sa naučila, že: na svätú omšu mám prísť aspoň o 10 minút skôr (dám informáciu o tom, že som prítomná, ale si aj prečítam text), obsah čítania musím najprv ja sama správne pochopiť a vedieť ho podať iným tak, aby ich zaujal (mať ho prečítané viackrát doma), naučila som sa, ako predstúpiť pred oltár (inak v Strážach, inak v Bazilike), ako pristúpiť k ambonu, ako odísť, byť zjednotená s druhým (či tretím) čítajúcim. Trému treba nechať pred dverami chrámu a sústrediť sa nielen na čítanie (nie som na recitačnej súťaži!), ale aj na moje vhodné vystupovanie. Je mi ctou slúžiť Pánovi, byť súčasťou slávenia Eucharistie a byť možno aj malým príkladom pre iných – nesmelých. Prajem si, aby boli tieto moje slová a prežívanie lektorskej služby (ako jednej z mnohých) povzbudením pre ostatných. Kto má, hoci i v kútiku duše maličkú, túžbu prijať službu lektora, môže sa obrátiť nielen na saleziánov, ale i na hociktorého lektora v Bazilike alebo vo farských kostoloch, ktorí sa zúčastňujú stretnutí spoločenstva lektorov. Sami najlepšie vidíme, na ktorých omšiach treba rady lektorov ešte rozšíriť.

Začal mimoriadny Svätý rok

Svätá brána jubilejného Svätého roku milosrdenstva

Rok milosrdenstva začal pápež František otvorením Svätej brány v Bazilike svätého Petra v Ríme na sviatok Nepoškvrneného počatia Panny Márie. Bazilika Sedembolestnej Panny Márie v Šaštíne-Strážach bola jednou z piatich vybraných chrámov v Bratislavskej arcidiecéze, kde sa následne otvárali 13. decembra 2015 Sväte brány milosrdenstva. Česť otvoriť našu bránu mal Mons. Jozef Halko za spoluúčasti rektora Baziliky don Jána Čverčka SDB, dekana Milana Čanigu a ďalších kňazov. V úvode slávnostnej svätej omše bola zapálená slávnostná svieca ako symbolické duchovné puto s Katedrálou sv. Martina v Bratislave, kde v tom istom čase slúžil omšu arcibiskup Zvolenský. Svetlo v tomto kahančeku bude horieť v Bazilike počas celého nasledujúceho Roka milosrdenstva, ktorý skončí 20. novembra 2016 na sviatok Krista Kráľa. Z rozhodnutia Svätého Otca budú sväté brány otvorené i na všetkých katedrálnych chrámoch po celom svete, ako aj v iných chrámoch, ktoré určili miestni biskupi. Pri príležitosti Svätého roka milosrdenstva pápež František rozhodol, aby veriaci, ktorí navštívia chrám s otvorenou svätou bránou, mali možnosť získať jubilejné odpustky. Získanie odpustkov je spojené so sviatosťou zmierenia, slávením Eucharistie zahrnujúcim reflexiu nad milosrdenstvom, s vyznaním viery, modlitbou za Svätého Otca a za úmysly, ktoré nosí v srdci.

Na sviatok Svätej rodiny 27. decembra 2015 pozvala pápežská rada pre rodinu k prechodu svätou bránou všetky rodiny, aby spoločne ďakovali Pánovi, prosili Boha i jeden druhého o odpustenie a zvolili si konkrétny úkon milosrdenstva, ktorý ich viac spojí a posilní v dôvere v Boha, ktorý každého z nich prijíma a miluje. Naša Bazilika privítala v tento deň zástupy vďačných rodín i manželov.

Fotografie sú na prvých stránkach

Pieta v novom šate

zdroj: internet

Slovo Pietà ako vyobrazenie trúchliacej Panny Márie s mŕtvym Kristovým telom v náručí, po jeho zložení z kríža, možno považovať aj za neoficiálny symbol nášho mesta. Táto Pietà je symbolom našej Národnej Svätyne, nachádza sa priamo pred očami veriacich na najčestnejšom mieste. Vo farnosti máme však aj niekoľko jej vzácných kópií, ktoré si chránime a zbožne sa pri ich obchádzaní žehnáme znakom kríža. Jedna z nich sa nachádza popri ceste zo Stráží na Hviezdoslavovej ulici. Na základe informácií zo Záhorského múzea v Skalici môžeme doplniť, že ju dala vyhotoviť lekárnická rodina Hoffmanovcov z vďaky za vyliečenie ich duševne chorého dieťaťa. Oficiálnym dátumom jej vzniku je rok 1821, o čom svedčí nápis na podstavci: EX PIA

FUNDATIONE FAMILIAE HOFFMANN 1821 (rytý majuskulový latinský nápis v piatich riadkoch), v preklade: Zo zbožnej základiny rodiny Hoffmann 1821. Na zadnej strane Piety sa ale nachádza vyrytý rok 1810, čo môže svedčiť o tom, že socha bola vyhotovená 11 rokov pred jej umiestnením na podstavec. Podľa starej fotografie môžeme vidieť, že Pietà bola umiestnená až na troch podstavcoch (v pozadí vidíme Kostol sv. Alžbety Uhorskej v Strážach). Podľa informácií miestnych obyvateľov sa pôvodný podstavec nezachoval, pretože bol poškodený pri presúvaní súsošia pri stavbe rodinného domu, aby nebránil vjazdu do dvora.

Počas dvesto rokov svojej existencie bolo súsošie značne poškodené vplyvom fyzikálnych činiteľov, ale aj deštrukciou antropogénnou - spôsobenou činnosťou človeka, neodborným zachádzaním s pamiatkami alebo vandalizmom. Okrem kamenného podstavca chýbali súsošiu aj pôvodné koruny, ale najmä časti sôch – dlaň s prstami Panny Márie, tvárová časť a pravá ruka Krista.

Na základe odborného výskumu bol určený zdroj materiálu pre výrobu plastiky. Na zhotovenie podstavca bol s vysokou pravdepodobnosťou použitý litavský vápenc bádenského veku (mladšie treťohory) zo St. Margarethen. Lokalita sa nachádza východne od Eisenstadtu v Burgenlande v Rakúsku. Socha je vytesaná z krémového jemnozrnného zrnitého vápenc (kalkarenitu). Podobné vápence sa ťažili od stredoveku v kameňolome pri obci Breitenbrunn na východnom úpätí Leitha Gebirge jz. od Bratislavy.

V auguste 2015 bolo dvestoročné súsošie Piety aj s podstavcom odvezené na dôkladnú reštauráciu, ktorú viedol Mgr. art. Peter Šimon (z Komory reštaurátorov). Rozsah rekonštrukcie bol konzultovaný s príslušným Krajským pamiatkovým ústavom (kontrolným orgánom). Všetky práce boli realizované s finančnou podporou Ministerstva kultúry SR a spoluúčasti mesta i farnosti Šaštína-Stráží. Inštalácia zreštaurovaného diela sa uskutočnila 7. decembra 2015, symbolicky k sviatku Nepoškvrneného počatia Panny Márie, ktorý sme slávili v nasledujúci deň.

Kvalitne odvedená reštaurátorská práca umožní uchovať vzácnu národnú kultúrnu pamiatku na mnohé roky aj vďaka povrchovej úprave hydrofóbnym prípravkom, ktorý zabráni nasiakavosti vody.

Mgr. art. P. Šimon (vľavo) pri inštalácii reštaurovanej Piety

(V texte boli použité informácie z Reštaurátorského výskumu a návrhu na reštaurovanie Piety od Mgr. art. Petra Šimona)

SLÁVNOSŤ DON BOSCA

31. január 2016 - nedeľa

Sväté omše bežne ako v nedeľu,
liturgické texty zo slávnosti
sv. J. Bosca.

14.00 - 16.30 h.
program pre deti:

Don Bosco show

- vstup len
v karnevalovej maske

Oplatí sa byť s anjelom strážnym dobrý kamarát

archív Milana Janáka

Don Milan Janák SDB - po troch rokoch, odkedy je v našej farnosti, zasadol na direktorskú stoličku. Rovnako aj cesta jeho predchodcu viedla na direktorskú pozíciu cez vychovávateľa na gymnáziu. Možno ho pokladať za verejnosti najmenej známeho saleziána z našej komunity. V tomto rozhovore sa vám ho pokúsime trochu predstaviť, aby ste ho lepšie spoznali.

***V našej farnosti si od roku 2012. Mnohí ľudia ťa poznajú len ako „toho z gymnázia“ alebo ako východniara z Michaloviec. Čo viac by si im mohol prostredníctvom farského časopisu o sebe prezradiť?**
Tak naozaj som východniar, pochádzam z Michaloviec, mám 39 rokov, mám ešte

obidvoch rodičov, ktorí ma majú veľmi radi, za čo som im vďačný. Mám dvoch súrodencov – sestra je mladšia o dva roky a brat o šesť rokov. Vďaka tejto rodine som nachádzal stále doma silné zázemie a silnú podporu.

***Ako si našiel saleziánov?**

Na prelome ZŠ a gymnázia som chodil na stretká k saleziánom. Ešte som zažil 1 rok takých tajných stretnutí – po domčeku, na tajňáka na chatu a tak... Po 1. ročníku gymnázia, po páde totality, to už bolo oficiálne. Niekedy v 3. ročníku gymnázia som začal trochu rozmýšľať aj o povolání, ale potom som to nechal tak. Po gymnáziu som sa hlásil na pedagogickú školu, kam ma neprijali. Rok som pracoval. Po roku som sa dostal bez prijímačiek na technickú vysokú školu. Po prvom ročníku som sa namiesťto zapisu do ďalšieho ročníka „vypísal“ zo školy. Keďže som celé prázdniny riešil – síce škola je fajn, spolužiaci tak isto, aj ten vysokoškolský život, išiel som hľadať niečo iné, ale nevedel som čo. Nastúpil som na civilku k saleziánom a po roku, kedy som mal aj stretká, aj som manuálne pracoval, som zistil, že to, čo mi na tej vysokej škole chýbalo, som našiel v Michalovciach u saleziánov. Chcel som teda nastúpiť do ašpirantky, ale direktor mi povedal, že tú som už za prvý rok civilky spravil. Tak som išiel rovno do kandidátky, pokračoval noviciát...

***Už v tom treťom ročníku na gymnáziu si uvažoval týmto „kňazským - duchovným“ smerom?**

Vtedy sa mi zdalo, že moje povolanie by mohlo smerovať ku kňazstvu, ale keď som

si predstavil farára v reverende, samého na fare, tak to som hneď zakopal – že toto nechcem robiť.

***Donedávna sme pri tvojom mene čítali: výpomocný v Národnej Svätyni (Bazilike) a vo farnosti. Od 1. júla t. r. si vystriedal vo funkcii direktora miestnej saleziánskej komunity dona Marka Michalenka SDB. Ako si prijal toto rozhodnutie otca provinciála?**

Nič som netušil. Prišlo to zvláštnym spôsobom. Keďže otec má zdravotné problémy, snažím sa ísť každé dva mesiace domov aspoň na pár dní. Keď som prišiel po celodennej ceste večer k rodičom, mama dorobila večeru a sadali sme si k stolu, práve vtedy mi zavolať otec provinciál, že by chcel som mnou rozprávať po mojom návrate do Šaštína. Naznačil mi, nad čím rozmýšľa, aby som využil čas u rodičov a sa za to modlil. Povedal som si: „Ak si to tak myslí, považuje to za správne a radili mu to aj iní, tak poviem áno a uvidíme, čo to dá.“ Prijal som to asi tak, že ja som sa nikdy nehrnul do nijakých pozícií a nemal som ambície byť prvý. Skôr mi vyhovovala tá pozícia ako aj minulý rok, že don Čverčko bol prvý a ja som tak za ním riešil veci, pričom som sa nemusel ukazovať na oči. Zatiaľ som nikdy nevymýšľal tým smerom, že by som niečo nechcel alebo neprijal, tak som prijal aj túto vec s rešpektom a pokorou, lebo nejde o jednoduchú službu.

***Na čo sa ako direktor najviac tešíš? (Např. že už niečo nebudeš musieť robiť)** (najprv jeho smiech) Toto je klasický pohľad verejnosti. Direktor musí, lebo je príkladom. Ja sa neteším na to, čo nemusím, skôr sa teším na to, k čomu ma táto funkcia zaväzuje a vedie. Znamená to pre mňa veľkú ponuku z Božej strany, isté napredovanie a prekročenie vlastného tieňa

alebo možno niektorých nedostatkov. Beriem to ako veľkú výzvu z Božej strany. Ak by sa direktor pustil smerom, čo nemusí, je to krok mimo a je úplne vedľa. Tých vecí, čo musí, je oveľa viac. Ak niečo chcem od bratov, tak to musím v prvom rade robiť ja. Nie je to ani o tom, čo musím. Ani jeden brat z komunity nezmenil svoj postoj ku mne preto, že by som sa stal direktorom. Don José je na mňa dokonca ešte tvrdší, ale kamaráti sme stále veľkí. Ako direktor sa musím začať ako prvý modliť, musím rozhodnúť, na direktora sa čaká, aby začal veci...

***Naopak, čoho sa obávaš, resp. pred čím máš najväčší rešpekt?**

Prílišný rešpekt by bol zo strachu, alebo

vo funkcii direktora komunity vystriedal don Janák SDB dona Michalenka SDB

z toho, čo sú naše slabosti – ako žiadostivosť alebo iné naviazanosti. Nejaká obava by bola neprimeraná a ak by bola väčšia ako to, že mám istotu, že Boh ma v tomto podrží, tak by som sa naozaj mal čo báť. Ak si Boh vybral na toto miesto takého človeka ako som ja, tak to môže byť len s Božou milosťou požehnané. Ja verím, že to nie je o mne. Je jedno, kto tu bude direktorom. Tak ako tu bol Marek, dnes som tu ja, zajtra tu môže byť niekto iný. Niekto to robiť musí, je to služba. Skôr sa obávam toho, že by som príliš začal presadzovať seba a málo počúval Boha. To je asi najväčšia obava.

***Ako hodnotíš sám seba za doterajšie „kňazské obdobie“ v našej farnosti?**

Za kňazské obdobie som v Šaštíne našiel väčší pokoj a väčšiu istotu v mnohých veciach. Prvých 5 rokov kňazstva, ktoré som prežil v Trnave, bolo veľmi hektických. Mal som na starosti oratórium a festival Lumen. Boli to veľké akcie, väčšie na nároky a čas. Prišli prvé spovede, duchovné cvičenia, veci náročné na rozprávanie...Tu som našiel radosť z toho, že je to milostivé miesto, veľmi rád tu spovedám, Bazilika je nádherná... Prvý rok som bol vychovávateľom na gymnáziu. Keďže som to robil na plný úväzok, vo farnosti som bol len občas – na jednej omši v nedeľu a cez týždeň zase s chlapcami, takže ma ľudia takmer nevideli. Druhý rok som robil aj vychovávateľa, aj v Bazilike. Bol to jubilejný milostivý rok, už ma bolo vidieť aj vonku. Bol som spokojný, bral som to ako veľkú milosť, že tu môžem byť práve v tomto jubilejnom roku. Tento tretí rok, kedy sme boli na začiatku možno aj unavení z toho množstva pútnikov, ktorí tu boli, po akoby výdychu, prišiel ďalší kríž alebo náklad, ktorý Pán Boh dal a to je tá funkcia direktora, zodpovednosť za celú

komunitu bratov. Takže Šaštín hodnotím ako také schody. Každý rok na inom schode, každý rok s inou náplňou, ale beriem to ako veľké obohatenie.

***Ako si sa dostal na post riaditeľa známeho festivalu Lumen v roku 2010?... kedysi tam šéfoval aj don Emil...**

Emil ho zakladal, potom tam bol Vilo Riško a potom až ja. Hneď po mojom príchode do Trnavy som sa dostal do organizačného tímu festivalu. Nie som však muzikant. Počas môjho štúdia teológie vznikla skupina Saleziáni, ktorá hrala žalmy. Pri organizovaní svojho koncertu mali problémy a pri druhom som im ponúkol svoju pomoc s vybavovaním určitých vecí. Niekoľko rokov som potom fungoval ako ich menežér. Hudbu počúvam, ale nechcite odo mňa, aby som hral na nejaký nástroj. Musím však podotknúť, že riaditeľom festivalu

Lumen som bol len jeden rok! Bolo veľmi náročné zvládnuť aj trnavské oratórium, aj festival. Vyžadovalo si to veľmi veľa, bola tam aj veľká hmotná zodpovednosť a práve preto som nechcel robiť obidve veci. Odovzdal som to Marošovi Peciarovi, ale naďalej som zostal v organizačnom tíme festivalu.

***Aké máš záľuby?**

Šport akýkoľvek, kde sa hrá na body alebo góly. Alebo taký, pri ktorom môžem vyzvať sám seba, kde sa môžem prekonávať nejakým spôsobom. Rád sa poprechádzam, idem na túru, alebo na bicykel... Tam mám trochu traumy, lebo ma nedávno zrazilo auto – tak tam sa to už postupne rozbieha. Hlavne teda futbal, hokej, hokejbal... Rád čítam knihy – aj ruských klasikov, aj fantázie, aj teologické knihy. Ako mladý som čítal veľmi veľa životopisov svätých. Keď som mal 17 rokov, objavil som knihy (dovtedy som nečítal) a začal som čítať strašne, strašne veľa.

***Myslíš si, že má tvoj anjel strážny pri tebe veľa práce?**

Môj anjel strážny mal doteraz pri mne veľa práce a ja som mu vďačný, pretože sa mi podarilo – keď sme išli ako chlapci do Levoče, tak pri jednom zjazde na bicykli som sklonil hlavu, neuvedomil som si, že je tam zátačka, vyletel som popred auto z cesty do dvojmetrovej žihľavy. Mal som oškreté kolená, lakte, bicykel bol asi 5 metrov odo mňa. Zdvihol som sa a za úžasu rozrušeného šoféra som rýchlo odišiel s ostatnými ďalej. Potom som sa už len vyďakovával anjelovi, že ma zachránil. Zachránil ma aj vtedy, keď som bol s mladými v Austrálii. Pri plávaní v mori som dostal kŕč od päty až po lopatku. Stuhla mi polovica tela, nemohol som doplávať, zavolať som na kamaráta, ktorý mi pomohol vyplávať

na breh. Aj vtedy som ďakoval za to, že po mňa nemuseli rodičia posielat do Austrálie špeciálne lietadlo. Anjel ma zachránil aj vtedy, keď som mal už spomínanú kolíziu na bicykli s autom, keď som skončil len pár centimetrov od kolesa auta. Štvrtý raz ma anjel strážca zachránil vtedy, keď ma jedna pani vytlačila autom z cesty a ja som skončil hore nohami v priekope. Vinník z miesta nehody ušiel. Policajti hovorili, že som mal veľké šťastie, ale ja som vedel, že mám dobrého anjela strážcu. Môj anjel strážca má so mnou dosť roboty, ale ja mu verím. Zatiaľ mu to ide veľmi dobre. Aj pútnikov upozorňujem na posledný oltár v Bazilike, venovaný anjelom strážcom. S deťmi sa pri ňom modlievame, lebo sa oplatí byť s anjelom strážnym dobrý kamarát.

***Viem o tebe, že si 27-násobný darca krvi, no už krv darovať nemôžeš. Čo sa stalo?** Prvý raz som išiel darovať krv ako 18-ročný. Mám aj nejakú plaketu. Súviselo to aj s tým hľadaním povolania. Mal som veľký strach, lebo sa bojím ihliel, ale som si povedal, že Ježiš sa obetoval a dal všetko a ja sa budem báť dať krv? Dúfam, že som teda niekomu pomohol. Krv nemôžem darovať preto, lebo som sa nakazil od infikovaného kliešťa boreliózou.

Don Milanovi ďakujeme za odpovede, chuť vôbec odpovedať a odhaliť niečo zo svojho súkromia. Ako direktor bude viac na očiach verejnosti, bude viac podliehať kritike i pripomienkam za celú komunitu. Budeme sa za neho modliť a vyprosovať mu do direktorskej práce veľa síl, trpezlivosti, Božiu ochranu a pomoc Sedembolestnej Panny Márie. Ale tešíme sa aj na direktorské príspevky a pozdravy do nášho farského časopisu

Spoločenstvo Služobníkov Ježišovho Veľkňazského Srdca

Často mám na mysli slová kňaza Augustína Dršku – „Akých kňazov si vymodlíme, takých budeme mať.“ Vieme, že týchto modlitieb nebude nikdy dosť. Každý z nás sa už v nádeji za niektorého kňaza modlil. V septembri sme mali v Bazilike veľkú Púť spoločenstva Modlitby za kňazov a mesiac na to – 24. októbra 2015 sme mali ďalšiu s veľmi podobným zameraním – Púť Spoločenstva Služobníkov Ježišovho Veľkňazského Srdca. Toto spoločenstvo funguje už niekoľko rokov aj v našej farnosti a túto púť zorganizovali po druhý raz.

Program púte začal krásnou adoráciou, plnou hlbokých myšlienok, ktorú viedla sr. Kateřina Klovská (z komunity sester Centra Aletti v Olomouci). Nasledovala svätá omša, ktorej hlavným celebrantom bol p. Jiří Ševčík (farár v Hulíně) a spolucelebroval p. Milan Vrbiak (farár v Sezemicích u Pardubic). Program púte pokračoval v spoločenskej miestnosti kláštora ďalším duchovným programom.

Spoločenstvo Služobníkov Ježišovho Veľkňazského Srdca sa formuje od roku 2008 a zhromažďuje ženy i mužov rôzneho veku, stavu, povolania i rôznej osobnej spirituality zo Slovenska i Česka. Všetkých zjednocuje hlboká túžba modliť sa a obetovať sa za kňazov. Vznik spoločenstva bol inšpirovaný matkou Stanislavou Ernstovou, jej životom modlitby a obety za kňazov. Členovia spoločenstva sa podľa možnosti každý deň modlia modlitby z brožúrky „Prosby k Pánovi žatvy.“ Podľa možnosti 1-2x za rok prevezmú štafetu v modlitbe

novény k Pražskému Jezuliatku za rodiny, v ktorých kňazi vyrastajú, alebo k sv. Jánovi Maria Vianneymu za kňazov – od chlapcov, ktorí nad kňazstvom premýšľajú cez všetkých bohoslovcov, diakonov, kňazov, biskupov až k samotnému Svätému Otcovi. Členovia spoločenstva vyprosujú Božie Milosrdenstvo a odpustenie kňazom v ich prípadných zlyhaniach a slabostiach. Snažia sa podľa svojich síl byť kňazom oporou, pomáhať im v ich ťažkej službe; príp. i brániť ich česť a dôstojnosť.

...keď je správny smäd uhášaný nesprávnym nápojom...

Mnoho ľudí reaguje na Púť abstinentov poznámkou: „Kto tam vôbec môže prísť?“ A predstavte si, že príde. Bazilika síce nepraská vo švíkoch, ale účasť na tejto púti je slušná. Sú ľudia, ktorí si prešli peklom alkoholizmu, stratili preň veľa – rodinu, priateľov, svojich najbližších a neraz aj majetok či strechu nad hlavou. Dokázali si priznať svoju slabosť, padli na úplné dno, ale dostali sa z neho. Dnes ďakujú aj Panne Márii, že ich viedla za ruku a pomohla začať nový život. Práve títo prišli 24. októbra 2015 už po druhý raz na Púť abstinentov.

Celú púť organizovali kapucíni a Alfa klub Pezinok (klub abstinentov). Svätú omšu celebraval páter Milan Bubák SVD (člen Spoločnosti Božieho Slova) a koncelebroval br. Miroslav Kulich OFMCap (provinciál kapucínov), br. Tomáš Konc OFMCap a br. Ondrej Tkáč OFMCap. Z dôsledne pripravenej (25 minútovej!) homílie P. Bubáka vyberáme: „Lukáš (evanjelista) bol

lekár. Ako každý dobrý lekár vie, že uzdravenie musí prísť zvnútra človeka, ktorý je chorý a nie zvonka. Ak chorý človek príde za lekárom a opýta sa ho: „Mohli by ste ma vyliečiť?“, dobrý a múdry lekár mu odpovie: „Nie. Ja nie som schopný ťa uzdraviť. Môžem ti pomôcť vytvoriť podmienky pre uzdravenie. Skutočné uzdravenie však musí prísť z tvojho vnútra.“ Je to presne to, čo Ježiš hovorí pri každom uzdravení: „Tvoja viera ťa uzdravila a zachránila!“ Podľa Lukáša je naše obrátenie a zmena cieľom a najdôležitejším zmyslom Ježišovej prítomnosti medzi nami: obrátenie, odpustenie hriechov minulosti, a tak aj uzdravenie prítomnosti. Ako by sme mohli túto smutnú prítomnosť uzdraviť? Každý máme v tejto oblasti ťažkosti. Keď sme si povedali, že svet je chorý, znamená to, že každý z nás, ako súčasť tohto sveta, je chorý. Jeden na to, iný na iné. Ak si to človek neuvedomí včas, môže padnúť veľmi hlboko...”

PÚŤ VČELÁROV

Ked' del'ba práce daná Stvoriteľom nezlyhá

Druhú Púť včelárov v Bazilike Sedembolestnej Panny Márie celebraval kňaz – včelár d. p. Mário Anton Hrtus, O. Praem z Lendaku, ktorý bol celebrantom púte aj minulý rok. Pozná veľmi dobre sväté písmo, lebo celú svoju homíliu si pripravil z citátov, príkladov a príbehov, ktoré sa v ňom nachádzajú a majú súvislosť so včelami či medom. Veriacim v Bazilike priblížil aj históriu včelárstva – od základov v starom Egypte, poldruhého tisícročia pred Kristom. S produktom včiel sa stretávame aj v kostoloch. Svieca paškál, ktorá sa zapalauje práve počas Veľkej noci, je vyrobená z pravého včelieho vosku. Táto svieca má byť na oslavu vzkrieseného Krista. Pri veľkonočnom chválospeve na Bielu sobotu sa spieva o tejto svieci ako o svieci pripravenej z vosku pracovitých včiel. Hoci jej plameň zažne sviece dookola, predsa neubudne z jeho jasu, lebo sa živí roztopeným voskom, ktorý na túto vzácnu sviecu pripravuje usilovná včela. Včela nie je predátorom, nezabíja iné tvory. Vykonáva užitočnú prácu opelenia. Stromy alebo rastliny by bez včely neurodili. Med, vosk, peľ, propolis, materská kašička... to všetko

je pre človeka veľmi dôležité. To sú dary, ktoré nám Pán Boh dáva cez tieto užitočné tvory. Je na škodu veci, že dnes chýba lepšia komunikácia a spolupráca medzi poľnohospodármi a chovateľmi včiel. Pri ošetrovaní chemickými pesticídmi sa nedbá na včely, ktoré hynú. Včela ako hmyz vytvára ideálnu jednotu, kde del'ba práce daná Stvoriteľom nezlyhá. Nenastáva rozkol, závisť, nenávisť, ktorá by túto jednotu narušila. Včela je a môže byť poučením i príkladom pre ľudskú spoločnosť i jednotlivcov, lebo jestvuje na zemi podľa tohto poriadku už milióny rokov a nevy-mrela. Len súčasné podmienky pre jej chov a život, ktoré narušil človek, je povinný napraviť.

Medzi obeťnými darmi pripravenými na túto príležitosť – medom a medovníkmi, bol aj pohár medu od pána farára Hrtusa (z rehole Premonštrátov), ktorý ten svoj priniesol z miesta jeho pôsobiska – z Belianskych Tatier. Vo svojom veku (75 r.) sa stále stará ešte o 27 „včelých rodín“ - včelstiev. Rozprával teda o tom, čo napĺňa jeho voľný čas a problematiku chovu včiel veľmi dobre pozná z vlastných skúseností.

„Spoločne ďakujeme Pánovi za všetky dary, duchovné aj hmotné, i za tie, ktoré nám Stvoriteľ daroval cez tieto malé stvorenia, ktoré nám dávajú úžitok, radosť, oddych, potešenie i vieru, aby nás Pán neprestal mať rád!“ (otec Hrtus)

Modlitby posvätného ruženca v októbri

V spleti rôznych prívlastkov mesiaca október sa veriacim určite najviac vyníma ten ružencový. Nezabúdame na to ani v našej farnosti. Ruženca sa modlia veriaci nielen doma, ale i spoločne pred svätými omšami (aj za spoluúčasti kňazov z miestnej komunity). Veľmi milé a úprimné ruženca sme prežívali vďaka deťom zo spevokolu 7hlások počas piatkových októbrových večerov pred svätými omšami v Bazilike. Slovo dostali malí speváci, ktorí slovné modlitby doplnili spevom za hudobného sprievodu pána Marcela Žáka a jeho synov. Ruženec uviedol don Jaňo, ktorý potom už len s radosťou v srdci sledoval deti, ako pod vedením animátoriek odriekajú modlitbičky „otčenáša i zdravsa“ priamo pred očami Panny Márie.

Mesiac október je osobitne zasvätený modlitbe posvätného ruženca, lebo 7. októbra slávime sviatok Panny Márie Ružencovej. Formy úcty k Panne Márii sú mnohoraké a v živote Cirkvi majú svoje pevné miesto. Pôvodný sviatok Panny Márie Víťaznej ustanovil pápež sv. Pius V. na trvalú pamiatku námornej bitky pri Lepante, ktorá sa odohrala 7. októbra 1571. V tejto bitke kresťanská flotila porazila tureckú. Týmto víťazstvom sa zastavil postup Turkov na kontinente a znamenal začiatok úpadku ich moci a vplyvu v Európe. Kresťania pripisovali zásluhu na tomto víťazstve ochrane a príhovoru Panny Márie, ktorú

pred týmto konfliktom osobitne vzývali modlitbou posvätného ruženca. Nástupca sv. Pia V. – pápež Gregor XIII. tento sviatok premenoval na sviatok Panny Márie Ružencovej. V roku 1716 bol sviatok rozšírený na celú Cirkev.

V historický deň 7. októbra 1571 bola nedeľa. Prvá nedeľa októbra bola vtedy venovaná sláveniam ružencových bratstiev. Tento sviatok však v určitom zmysle v sebe zahŕňa všetky sviatky Panny Márie spolu s tajomstvami života Ježiša Krista, na ktorých mala Panna Mária osobitným spôsobom účasť.

Mamička Bernadetta Vajčiová so svojimi dcérami: Bernadettkou a Margarétkou

Príbeh o statočnom cestárovi

Kto z vás čítal príbehy dona Ernesta Macáka o prenasledovaných saleziánoch v minulom režime, pri nejednom osude natrafil na meno pána Augustína Hercoga a jeho rodiny zo Šaštína, ktorá bývala posledným stanovišťom utečencov na Slovensku pred opustením republiky v smere do Rakúska. Táto rodina, ktorá žila v našom mestečku, riskovala veľa pre iných. Ved' na to aj poriadne doplatila! Na takýchto ľudí nemôžeme zabudnúť, ich príbehy musia byť svedkami hroznej minulosti pre všetkých, ktorí stále nedajú dopustiť krivého slova na komunistický režim. Tak teda pridávam k príbehu pána organistu Ladislava Chudého, pani Márie Kiškovej a pani Kataríny Žákovej ďalší osud prenasledovaného človeka...

Pán Augustín so synom Jozefom - saleziánom

Pán Augustín Hercog sa narodil 28. apríla 1901, mal manželku, s ktorou vychovával tri deti: najstaršieho syna Jozefa (1928), dcéru Máriu (1933) a Augustína (1935). Spolu bývali v malom rodinnom domčeku pri železničnej stanici, ktorý bol svojou polohou veľmi výhodným úkrytom pre utečencov za slobodou. Pán Hercog pracoval ako cestár. V komunite miestnych saleziánov mal veľa kamarátov, ktorí ho u neho doma často navštevovali. Bolo preto úplne samozrejmé, že keď prišiel v 50. rokoch minulého storočia čas ich prenasledovania pre vieru, pomohol, ako sa len dalo. Urobil to aj napriek riziku vystavenia svojej rodiny veľkému nebezpečenstvu.

Spomienky pani učiteľky

V jedno popoludnie som sa stretla s pani učiteľkou Palkovičovou – najmladšou dcérou pána Augustína Hercoga, aby mi vyrozprávala príbeh nielen smutný, ale aj príbeh plný odvahy a statočnosti. Zo svojich spomienok postupne vyťahovala útržky zážitkov: „Ako 15-ročná žiačka si pamätám, že sa u nás schádzali chlapi mladší, ale už aj takí v zrelom veku, nevedela som ako decko, že to boli saleziáni – kňazi. Mali sme spolu so sestrou za úlohu vždy im ísť na stanicu oproti. Oni dostali direktívy, kde majú na ktorej stanici vystúpiť. Aby to nebolo nápadné, že sa po Šaštíne na nás vyptávajú a hľadajú nás, tak sme ich čakávali a odviekli k nám domov. Aj tak sme však klebetám nezabránili, lebo sa začali šíriť po Šaštíne reči, že ved' tie dievčence Hercodžky boli také dobré, len do kostola chodili a teraz chodia len s chlapcami, držia sa ich pod pazuchy a každú chvíľu si druhých vodia domov. Oni prišli k nám, rodičia ich

usadili, pohostili, dali im večeru, ale čo sa rozprávali, neviem povedať, lebo nás - decká poslali preč. Pamätám si asi dve - tri tie skupiny. Ráno od nás odišli. Takto sa to dialo asi po celý rok.“

„Otec nedokázal saleziánom povedať, že im nepomôže. Bol s nimi za dobre. Veď aj jeho syn bol salezián, tým sme boli prepojení ako rodina. Kúpil im gumený čln. Pamätám si aj na silné laná ako moja ruka. Doma ich varil vo veľkom hrnci na šporáku vo vosku, aby nenasiakavali vodu a neboli ťažké.“ – postupne nachádzala v pamäti pani Palkovičová spomienky z mladosti.

Zatknutie otca

„Pamätám si, že otec robil štátneho cestára. Vtedy sa robievalo aj v soboty. Keď raz takto prišiel domov, ľahol si v kuchyni na diván, aby si unavený oddýchol. No a len čo si takto ľahol a zdiemol, zastavila pred nás čierna starodávna 603-ka. Maminke povedali, že by sa chceli rozprávať s pánom Hercogom. Ona ich zaviedla za ním do kuchyne: „Gusto, niekto ťa tu hľadá!“ On sa zasmial, akoby ich poznal. Povedali mu: „Pán Hercog, pôjdete s nami!“ Obľiekol sa a išiel s nimi. Maminka a ja sme išli za ním. Na ulici bolo auto, nasadol a vedľa neho sa usadili dvaja tajní. Vtedy sa maminka na mňa otočila a povedala mi (sestra bola na internáte v Trnave): „Gustínko, už máš po tatovi!“ Ja som tomu nerozumela. Ona to už cítila. Zaviezli ho do Bratislavy, tam ho vyšetrovali, odsúdili a previezli ho do Leopoldova, Ilavy a Jáchymova.“

Kruté výsluchy

Pani Palkovičová, držiac v ruke rozsudok otca, spomína na jeho statočnosť pri kru-

tých výsluchoch spojených s fyzickým i psychickým týraním: „Ja sa Boha nikdy nezrieknem, aj keď budem ako trpieť. Ja chcem žiť tak, ako som aj žil!“ - vždy im hovoril môj otec. Keby sa Boha spustil, asi by ho aj prepustili. To však on neurobil. Všetci menovaní z rozsudku k nám chodievali. Bože, čo sa k nám ten Zeman nachodil!“ O krutom zaobchádzaní pri výsluchoch im otec neskôr doma rozprával: „Spomínal, že bol priviazaný za ruky k niečomu, čo vyzeralo ako studňa. Musel kľačať a tak uviazaného ho vypočúvali. Ak na niečo povedal, že si nepamätá, alebo že nevie, tak ho vždy zbili. Pri tej hroznej bitke sa do tej akoby studne, on a aj mnohí väzni pred ním, vyvrátili. Tam ho píchali do piat, pod nechty a tak ho dokaličili, že mal z toho až teploty. Po výsluchu ho zamkli a odišli preč. Cez výrez dole vo dverách mu v „ešuse“ podali vodu. Zo slamníka v kúte sa k vode doplazil, aby sa napil. Vysilené ruky sa mu pošmykli, spadol, zodral si celú tvár a vody sa aj tak nenapil. Odkotúľal sa naspäť v bolestiach do kúta a až ráno ho tam našli vo vysokých teplotách. Veď už keď poslali domov jeho veci a šaty po výsluchu, sme videli, ako kruto s ním zaobchádzali. On bol fajčiar. Fajčil cigarety s takou drevenou špičkou. Tá bola celá ohryzená, zostal z nej len taký malý koniec. Oblečenie bolo celé dotrhane, špinavé, zničené, krvavé. Čo sme si mohli o tom myslieť?“ – zamyslí sa pani Palkovičová.

Ako sa žilo rodine politického väžňa?

Na roky, keď bol otec vo väzbe, spomína dcéra takto: „Sestra Mária študovala Vyššiu školu výživy v Trnave – ako dcéra politického väžňa nemohla ani maturovať. To

Manželia Hercogovci pred rodinným domom, v ktorom našli útočisko mnohí saleziáni

bolo vtedy, keď bol otec odsúdený. Mala skončené štyri ročníky školy bez maturity. Ja som chodila na gymnázium do Senice. Tam bol riaditeľ Andrej Švoňava zo Šaštína (poznáme ho aj ako dirigenta strážskej dychovky – pozn. autorky). Raz si ma zavolať do riaditeľne. Ukázal mi papier s rozhodnutím, na základe ktorého ma majú okamžite prepustiť zo školy, nakoľko bolo preukázané, že môj otec bol odsúdený ako politický väzeň. Mala som byť priradená do Čiech do výroby. „Neboj sa, ja som s tvojím otcom dobrý kamarát,“ povedal mi medzi štyrmi očami bez svedkov. Papier pred mojimi očami roztrhal. Nikde o tom nepovedal ani on, ani ja – len mojej maminke som to povedala, keď som prišla zo školy. Tak som školu aj dokončila. Aj zmaturovala. Potom som išla do Trnavy na pedagogickú školu.“

„Jeden veľmi nepríjemný zážitok zažila sestra, keď ju čakali tajní v Skalici pred nemocnicou. Zobrali ju cestou z práce do

auta. Plakali sme s maminkou pri tom, ako nám to rozprávala. Viezli ju autom do Čár, každú chvíľu zastavili a nahovárali ju, aby im robila spojku a donášala všetko o otcovi i saleziánoch. Oni sa jej za to vraj odvdčia, že okamžite behom troch dní bude mať otca doma. V noci, pred polnocou, cez zimu ju vyložili na ceste medzi Čarmi a Strážami. Veľmi sa bála psov, ktorí štekali všade okolo. Maminka sa o ňu veľmi bála. Ako jej otvorila dvere, spadla dovnútra a všetko nám vysilená vyrozprávala.“

„Tam, kde dnes predávajú zmrzlinu oproti pošte, bývala kedysi veľká starodávna lekáreň. Raz som išla zo školy, lekárnik Klór stál v bielom plášti opretý vo dverách. Zavolať na mňa: „Ty si Hercogová? Toto zober maminke!“ Ja som to zobrala, ani som sa nepozerala, čo to je, ani neviem, či som mu poďakovala a utekala som domov. Poslal po mne maminke biely papierik, v ktorom bolo 500 korún. Bola to preveľká radosť. Otec bol vo väzení, my so

sestrou sme študovali. Boli sme vďačné za každú korunu a za každú pomoc, ktorú nám kto poskytol. Ťažko sa nám žilo. Maminka nebola zamestnaná.“

Učiteľka s bremenom

V bývalom režime išli tajní (a nielen oni, ale aj „prajní“ spoluobčania) po každom učiteľovi. Kto chodil do kostola, mal to veľmi ťažké. Nebolo to inak ani v prípade pani učiteľky Hercogovej – Palkovičovej: „Ako učiteľka som musela podpísať na odbore školstva v Seredi prehlásenie, že som tam vybraná za trest. Ja som si nemohla vyberať. Okres Sereď, obec Rumanová. Taká malinká obec, že tam ani obchod nebol. Musela som si doma kupovať aj zubnú pastu, aj mydlo. Tam som bola dva roky. Potom som sa vďaka sestre, ktorá robila diétnu sestru v Skalici v nemocnici, dostala učiť do Skalice. Tam som učila až do vydaja v roku 1958. Manžel bol tiež učiteľ (z Kútov), asi tri roky sme boli v Gbeloch. Potom nás preložili do Kopčian, kde sme boli až do smrti mojej maminky v roku 1970. Rodičia ešte stále bývali v malom dvojizbovom domčeku pri železnici, kam sme sa nasťahovali a začali sme si stavať nový dom. Počas návštev v Šaštíne na nás donášal jeden obyvateľ, že tu chodievame do kostola. Kontrolovali nás aj v okolitých obciach. Spoznali nás dokonca aj podľa nášho zaparkovaného auta.“

Brat - emigrant

Predtým, než zatvorili otca, emigroval brat Jozef. Podľa dona Ernesta Macáka SDB (Utečenci pre Krista) bol Jozef Hercog členom druhej Zemanovej výpravy (spolu s ním prechádzal napr. aj don Andrej Paulíny a don Andrej Šándor /pseu. Gorazd Zvonický/). Slovensko-rakúsku

hranicu výprava prekročila v noci z 22. na 23. októbra 1950. Cez Rakúsko smerovali do talianskeho Turína, odkiaľ odišiel brat ďalej do Ameriky. „Boli sme ho neskôr aj viackrát v Amerike navštíviť. Býval v New Jersey. Dokonca bol za ním aj môj syn Jarko. Vždy to boli dojímavé stretnutia so slzami v očiach. Brat emigroval do Viedne, odtiaľ do Talianska, až potom do Ameriky. Tam si dokončil teologické štúdiá a tam bol aj vysvätený za kňaza. Slovenka z východného Slovenska mu tam zastupovala rodičov. Nás si dal len na pamätný obrázok z primícií. Potom mal v roku 1969 prvú omšu v rodnom kraji tu v Bazilike.“ Pani učiteľka mi ukázala kôpku starých fotografií, ktoré zachytávajú ich rodinu a aj brata v Amerike. „Nevedela som, že pani Kišková mu dala pri úteku 60 tisíc, to som sa dozvedela až z vášho časopisu. Lebo vo Viedni sa živil veľmi biedne – vyberal si zemiaky z kontajnerov. Moji rodičia boli chudobní, oni mu nemali čo na cestu dať.“ – dodala pani Palkovičová.

Prepustenie

Pán Augustín Hercog bol zadržaný tajnou políciou 5. mája 1951. Vo vyšetrovacej väzbe bol do 21. 2. 1952. Po deviatich mesiacoch krutých výsluchov ho Krajský súd v Bratislave odsúdil za trestný čin velezrady na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní štrnásť rokov! Za dobré správanie počas väzenia bol pán Herceg nečakane prepustený na slobodu 29. 9. 1956. Po 64 mesiacoch a 24 dňoch bol opäť „slobodný“. Pani Palkovičová si spomína: „Z Jáchymova ho dali na dva dni do Prahy a tam mu povedali, že bude prepustený. Vraj za dobré správanie – nemal odpykanú ani polovicu trestu. Z domu mi napísali do Nitry, že otec sa vrátil. Bolo

Rodina Hercogova

to veľmi nečakané. Maminka mesiac predtým urobila mojej sestre svadbu. Keby sme vedeli, že ho prepustia, počkali by sme so svadbou. Po prepustení pracoval otec chvíľu u vodarov. Potom robil u pána Širočku (svojho bratranca)– pomáhal mu po večeroch šiť topánky. Maminka nebola zamestnaná. Opäť k nám potom zase saleziáni chodievali. Vôbec na nich otec nezanevrel.“

Rehabilitácia

Prvý rehabilitačný rozsudok bol vo veci obžaloby pána Hercoga a ďalších 16 odsúdených vynesení 18. augusta 1970. Krajský súd v Bratislave mu vtedy na základe čiastočnej súdnej rehabilitácie znížil trest na 3 roky. Podobne znížené boli aj tresty ostatných spolusúdených. Nakoľko to bolo už niekoľko rokov po ich prepustení z väzby, mohli poškodení žiadať o finančnú náhradu.

Úplnej súdnej rehabilitácie, ktorá zrušila celý vynesení rozsudok a uložený trest odňatia slobody, sa pán Hercog už ne-

dožil. Zomrel 9. februára 1981 vo veku nedožitých 80 rokov. Na rehabilitujúcom dokumente z 27. februára 1991 sa uvádza: „Obvinený A. Hercog pre skutok kvalifikovaný ako pomoc k trestnému činu opustenia republiky, ktorého sa mal dopustiť tak, že začiatkom apríla 1951 na svojom byte v Šaštíne nechal prespať a ukrýval skupinu osôb, väčšina duchovných, o ktorých vedel, že od neho odchádzajú ilegálne do zahraničia. Rehabilitačným rozhodnutím sú zrušené všetky trestné rozhodnutia a aj ďalšie na ne obsahovo nadväzujúce“.

Ďalšie nezmyslené rozsudky o vykonštruovaných činoch

Na rehabilitujúcom rozhodnutí pána Hercoga z roku 1991 nachádzame aj nasledujúce skutočnosti: odsúdení Justín Beňuška, Dr. Viliam Mitošinka, Dr. Emil Šafár, Leonard Tikl, Dr. Andrej Dermek, František Minarovych, Pavol Pobiecký, Ing. Ján Brichta, Jozef Bazala, Anton Kyselý, Anton Srholec, Štefan Sandtner a Jozef Paulík – obvinení pre skutok kvalifikovaný ako pokus trestného činu opustenia republiky, resp. pomoc k trestnému činu opustenia republiky, ktorého sa mali dopustiť tak, že začiatkom apríla 1951 spoločne odišli zo Šaštína k československo-rakúskym hraniciam s úmyslom opustiť bez povolenia územie ČSR. K realizácii ich úmyslu neprišlo jednak pre vysoký stav vody v rieke Morave a jednak v dôsledku psychickej a fyzickej vyčerpanosti z dlhej a namáhavej cesty viacerých obvinených. Obvinený Titus Zeman pre skutky kvalifikované ako dvojnásobný tr. čin opustenia republiky a pokus tr. činu opustenia republiky, ktorých sa mal dopustiť tak, že 3. 8. 1950 spolu s inými osobami v priestore obce Malé Leváre ilegálne previedol do zahra-

ničia 6 kňazov – osôb čsl. príslušnosti; v mesiaci október 1950 spolu s inými osobami v priestore obce Malé Leváre ilegálne previedol do zahraničia asi 14 osôb; 9. 4. 1951 sa v priestore obce Malé Leváre spolu s inými pokúsil o ilegálne prevedenie do zahraničia asi 20 osôb, väčšinou duchovných. Odsúdený František Buzek pre pomoc k trestnému činu opustenia republiky, ktorého sa mal dopustiť tak, že odovzdal list, ktorým informoval ďalších obvinených o možnosti ilegálneho odchodu do zahraničia. Obvinený Ferdinand Totka pre trestný čin velezrady a vyzvedačstva, ktorých sa mal dopustiť tak, že spoločne s inými osobami sa spolčil k pokusu o zničenie ľudovodemokratického poriadku republiky tým, že s inými osobami ilegálne opustil územie ČSR a vo Viedni sa dal do služieb americkej spravodajskej služby CIC a v r. 1950 spoločne s iným špiónom vrátil sa do ČSR a tu spolu organizovali ilegálny prechod viacerých reakčných duchovných do nepriateľského zahraničia, ktorí sa chceli dať do služieb zradnej českej a slovenskej emigrácie, resp. anglo-amerických imperialistov; spolčil sa s ďalšími páchatelmi na vyzvedanie štátneho tajomstva v úmysle ho vyzradiť cudzej moci, s ktorou vošiel do styku a jej štátne tajomstvo vyzradil už v roku 1949, pričom čin spáchal ako člen organizácie CIO, resp. IRO, ktorých účelom je vyzvedať štátne tajomstvo. Všetky horeuvedené nezmyselné obvinenia boli súdnou rehabilitáciou z 27. februára 1991 zrušené. Spomeňte si v modlitbách na týchto Božích služobníkov, ktorí trpeli za vieru v rokoch, kedy sa nám predkladala sloboda vierovyznania. Nech im je Pán Boh milostivý!

Rehoľníčky z našej farnosti

Sr. Mária Anastázia Lackovičová CJ

sr. Lackovičová (vpravo) s priateľkami

V predchádzajúcich číslach Hlaholu zvonov sme vám priniesli informácie zo života šiestich sestier saleziánok, ktoré pochádzali z nášho mesta. Dnes uverejňujeme životopis príslušníčky ženskej rehoľnej spoločnosti Congregatio Jesu (skratka CJ), pred rokom 2003 nazývanej ako Inštitút Preblahoslavenej Panny Márie (skratka IBMV), ľudovo tiež nazývané anglické panny. Sústreďovali sa na výchovu detí a mládeže. V roku 1609 rehoľu založila Angličanka Mary Wardová v Holandsku. Na Slovensko prišli sestry v roku 1882.

Sr. Anastázia Lackovičová CJ sa narodila 21. novembra 1902 v Šaštíne manželom Júlii r. Kratochvílovej (domáca) a Štefanovi Lackovičovi (krajčír) ako ich druhé dieťa. Najstaršou z ich šiestich detí bola Hedviga (vydatá Muchová – matka pani L. Menšíkovej a M. Tumovej), druhá bola Anastázia – rehoľníčka, tretí sa narodil Alojz, štvrtá bola Gizela (vydatá Hroznová), piatou bola Júlia (vydatá Cisáriková) a najmladší bol Štefan. (Alojz, Júlia a Štefan žili v Bratislave.)

sr. Lackovičová s prvoprijímacími deťmi

Keď odišla najstaršia sestra Hedviga do služby vo Viedni, prišla krátko na to rodina o matku. Najstaršej Stázke pripadla povinnosť postarať sa o mladších súrodencov, viesť domácnosť a pomáhať otcovi s domácimi prácami. Ako horlivá členka Mariánskej kongregácie v nej čerpala duchovnú silu a všetko trpezlivo znášala a čakala, kedy nadíde deň jej odchodu do kláštora. S rodiskom sa rozlúčila 16. novembra 1925 vo veku 23 rokov. Jej cieľom bol Ústav Sancta Mária v Prešove - stredisko Inštitútu Preblahoslavennej Panny Márie na Slovensku (dnes napr. aj výrobňa hostíí). Na prešovskej stanici ju privítala kandidátka Jolana Schmidlová, ktorá jej veselo vykreslila život v kláštore. Po prvom oddychovom dni si Stázka konala tri dni duchovné cvičenia a na štvrtý deň v nedeľu dostala kandidátsky golierik. Bola ochotná, poslušná a na všetko sa podrobne pýtala, len aby vykonala svoje povinnosti správne. Nakoľko v tom čase potreboval ústav v školskom

programe učiteľku varenia a Stázka mala už z domu záujem o kuchyňu, išla sa učiť do mesta k dobre známej panej – vedúcej špeciálnej kuchyne. Po získaní potrebných vedomostí si dopĺňala praktické zručnosti v cukrárni na inom mieste.

Sr. Anastázia prijala rehoľné rúcho 15. augusta 1927 v Prešove. Po roku odišla v sprievode staršej Mater, ktorá bola v Prešove na prázdninách, do St. Pöltenu v Rakúsku. Tam si mala dokončiť noviciát. Cestou sa zastavili pozrieť pamätihodnosti vo Viedni. Prostredie bolo pre ňu cudzie, neovládala nemčinu a preto bol pre ňu začiatok veľmi ťažký. Všetky ťažkosti jej však pomohla prekonať túžba po sľuboch a získaní duchovného zážitku. Prekypovala šťastím, jej tvár zdobil pokojný úsmev, keď 15. augusta 1929 zložila sväté sľuby. Potom sa mohla vrátiť do Prešova. Tu učila žiačky variť, šiť, vyšívať a zastupovala choré sestry všade, kde to bolo potrebné. Taktiež jej veľmi osožilo, že bola prísediaca na hodinách náboženstva u svetských

profesorov. V roku 1938 odišla vyučovať náboženstvo do novootvoreného rehoľného domu v Piešťanoch. Tu zostala, napriek počiatočným obavám, až do roku 1950. Mala zvláštny dar výrečnosti a ochoty nadväzovať kontakty s rodičmi, chudobnými i trpiacimi. V hospodársky ťažkých rokoch, keď bolo znemožňované zadovážovanie potravín, vedela získať dobrodincov s taškami chleba, vajec, ovocia, mäsa a iných potravín. Vedela potešiť, poradiť, prežívala so známymi ich radosti i žiaľ. Ročne pripravila 220 -230 detí na prvé sväté prijímanie. Mala veľkú radosť, keď sa z jej bývalých žiakov stali kňazi. Spoločne s nimi prežívala boj o ich povolanie a dokázala získať čestnú gardu modlitebníček za šťastné prekonanie ich duchovných kríz. Taktiež sa zúčastnila katechetického kurzu v Banskej Bystrici. S nadšením a horlivo pracovala až do 29. augusta 1950, kedy prišlo k násilnému sústreďeniu rehoľníčok. Najprv sa dostala do Pruského, v roku 1952 do Kostolnej, kde strávila 12 rokov. Nasledoval Beckov a o roku Báč. Všade ochotne pracovala tam, kde to bolo treba. V roku 1967 sa podrobila prvej ťažkej operácii, po ktorej nasledovali ešte ďalšie dve. Ona sa už lúčila so svetom, no v modlitbách zostala ešte ďalších 20 rokov. Do svojich modlitieb vkladala Božie požehnanie pre celé ľudstvo. Vo svojich intenciách objímala celý svet, všetkých ľudí, ich problémy, záležitosti, podujatia, inštitúcie, plány a záujmy Cirkvi. Modlila sa za nové kňazské a rehoľné povolania, aj za sestrinho vnuka Viliama, ktorý bol vysvätený za kňaza v roku 1982. Zomrela 7. februára 1988 vo veku 85 rokov. Nech ju Pán Boh v hojnej miere odmení večnou blaženosťou!

(spracované podľa informácií od pani L. Menšíkovej a M. Tumovej – neteri sr. Lackovičovej)

Zvony našich kostolov

Zvony v kostole na námestí

Sériu článkov o zvonoch v Bazilike SPM a v našich farských kostoloch končíme dnes v Kostole sv. Jána Bosca na Námestí slobody. O pôvode zvonov sme našli len veľmi strohé informácie a údaje, ktoré teraz prinášame:

V Šaštíne, vďaka zachovanej pápežskej listine Júliusa II. z roku 1505, ktorá sa ešte v roku 1632 uchovávala v kostole, sa dozvedáme, že ho nechal postaviť laik Peter Sartor. Kostol bol zasvätený Povýšeniu sv. Kríža a pôvodné odpustky získané od Júliusa II. postupne potvrdili a rozšírili pápeži Gregor XV. a Urban VIII. Pri opisoch kostolov vo vizitácii z roku 1626, ktorá sa konala krátko po prehraní Betlenovho povstania, bola väčšina kostolov znesvätená a vyrabovaná. Šaštínsky kostol znesvätili v roku 1626 pochovaním nekatolíckeho zeme pána do krypty (ThLic. Martin Hoferka – Záhorie 4/2008).

Zvon Svätý Ján Bosco

Dva staré zvony z roku 1920

Z výpisov z jednotlivých kanonických vizitácií ohľadom farského kostola na námestí sa dozvedáme, že v roku 1626 boli dva zvony vo veži a skoro nové hodiny a v roku 1632 sa uvádza to isté. V roku 1694 boli dva zvony zložené z veže, ktorá bola počas Tokoliho povstania poškodená. V roku 1713 ešte nebola opravená. V roku 1761 sa spomína, že obidva zvony boli požehnané, ale ich mená nevieme. Až do zrušenia kostola Jozefom II. v roku 1786 sa stále uvádzajú len dva zvony. Cisárskym patentom bola zrušená rehoľa Pavlínov, starý farský kostol prešiel do cisárskeho vlastníctva a bol premenený na panskú sýpku. Po štátnom prevrate koncom roka 1918 prešiel majetok cisárskej rodiny do majetku československého štátu, najprv pod správu „ministerstva zemedelstva, poľnohospodárstva a statkov.“ V roku 1925 prešiel do majetku štát. pozemkového úradu a obec začala vyjednávať o jeho odkúpení. Zbierkami, odpredaním dreva z kostola, ale aj vyjednaním zľavy z pôvodnej sumy 60 000 Kč sa podarilo farníkom a vedeniu obce kostol získať späť. Vo veži šaštínskeho kostola sa v súčasnosti nachádzajú tri zvony: prvé dva pochádzajú z roku 1920 o čom svedčí nápis na každom z nich: OBEC ŠAŠTÍN 1920. Okrem tohto nápisu je na hornej časti obidvoch zvonov vy-

tepaný oznam o ich výrobcovi: R. MANOUŠEK A SPOL. BRNO 1920. Z tohto údaju môžeme usúdiť, že zvony pripravovali niekoľko rokov pred jeho oficiálnym posvätením 19. septembra 1937. Menší z týchto dvoch zvonov má smutnú funkciu umieračika. Najnovší zvon bol nainštalovaný do veže 10. novembra 2005. Bol odliaty firmou Josef Kadlec z Halenkov na Morave, o čom svedčí nápis v hornej časti zvona pod širokým ornamentom. Pod vyobrazeným krížom je nápis: DAJ MI DUŠE, OSTATNÉ SI VEZMI; ZVON BOL ZHOTOVENÝ Z MILODAROV VERIACICH ŠAŠTÍNA-STRÁŽÍ A OKOLIA. Po dolnom obvode je nápis: ŠAŠTÍN-STRÁŽE ROKU PÁNA 2005. Z druhej strany zvona je zobrazený don Bosco a po jeho stranách sú po dve deti. Na dolnom obvode je názov zvonu: SVATÝ JÁN BOSCO. Jeho hmotnosť je 350 kg. Nahradiť najmenší z pôvodných troch zvonov, ktorý bol poškodený a dnes je vystavený na chodbe v Bazilike SPM. Zo štítkov na konštrukcii zvonov sa dozvedáme, že sú poháňané lineárnymi motormi. Ovládané sú automaticky so sakristie, t. č. pánom kostolníkom Ladislavom Sabayom, ktorému ďakujeme za pomoc a spoluprácu pri písaní tohto článku.

(pri písaní boli použité aj Dejiny starého farského kostola v Šaštíne z roku 1937)

Vianoce nie sú o otváraní darčiekov, ale o otváraní našich srdc

Svedčí o tom aj otvorenie malej nocľahárne pre štyroch chlapov bez strechy nad hlavou v našom meste. Úsilie mesta, farnosti a mnohých dobrovoľníkov bolo završené práve na Štedrý večer, keď spolu zasadli k prestretému stolu a prežili po dlhých rokoch nečakané čaro Vianoc. Krásny pocit v srdciach chlapov, že nie sú ľahostajní okoliu, sa nedá opísať žiadnymi slovami. To sa musí jednoducho prežiť. (Neprajeme to však radšej zažiť nikomu.) Títo ľudia prežili spolu sväté Vianoce, Vianoce s Ježišom, pretože aj oni zacítili pocit ako Ježiš v noci jeho narodenia: nebolo pre neho miesta, bol vyhnaný a musel utiecť do Egypta, aby sa zachránil. V ten večer boli aj oni ako Ježiš. Dobrovoľne sa k nim pridala skupinka ďalších ľudí a vytvorili si tak spolu nezvyčajnú rodinnú atmosféru.

Po večeri navštívil nocľaháreň správca farnosti don Pöstényi SDB, aby aj s krátkou pobožnosťou požehnal pripravené priestory. Pán Ježiš sa nám v živote ponúka práve cez tých najbiednejších ľudí, buďme citliví a vnímaví k ich potrebám, nešliapme po ich ľudskej dôstojnosti. Myslíme na nich v našich modlitbách. Potrebujú nielen našu materiálnu pomoc a podporu, ale aj slová povzbudenia či odpustenia. Svätý rok milosrdenstva v našej farnosti môže dostať svoju krásnu tvár aj cez nocľaháreň a pomoc tým najbiednejším bez strechy nad hlavou.

Požehnanie priestorov nocľahárne

Vianočné posolstvo pápeža Františka: „Vianoce sú väčšinou hlučnými sviatkami, prospelo by nám trochu ticha, aby sme počuli hlas Lásky. Vianoce – to si Ty, keď sa rozhodneš znova sa narodiť každý deň a nechať vojsť Boha do Tvojej duše“.

Najbližšie stretnutie lektorov sa uskutoční

27. januára 2016 (streda) o 18.45 h.

**Srdečne vás pozývame na 9. ročník
Púte zaľúbených s názvom Milovať do
krajnosti – od 12. do 14. februára 2016.**

**Blížšie informácie sú
na pripravených plagátoch.**

DESIATKA PRE DETI

Opäť prinášame na stránkach nášho časopisu aj súťaž pre deti. Pripravili sme si série desiatich otázok zo znalostí biblie a Cirkvi. Odpovede na ne môžete napísať na papier a priniesť do krabičky, ktorá je v sakristii u pána kostolníka Sofku. Správne odpovede vyhodnotíme a výhercov odmeníme. Mená odmenených a správne odpovede sa dozviete v nasledujúcom čísle.

1. Ako nazývame šírenie viery?

- A) exegéza
- B) misia
- C) profesia
- D) expanzia

2. Ktoré písmená sa nachádzajú na veľkonočnej svieci?

- A) PX
- B) ΑΩ
- C) KK
- D) JAHVE

3. S ktorou sviatosťou je úzko spojená sviatosť birmovania?

- A) spoveď
- B) Eucharistia
- C) krst
- D) kňazská vysviacka

4. Ktorý apoštol pochyboval o Ježišomom vzkriesení?

- A) Peter
- B) Tomáš
- C) Ján
- D) Jakub

5. Čo znamená slovo Kristus?

- A) Boží Syn
- B) Pomazaný

- C) Žiariaci
- D) Obnovovateľ

6. Aký význam má prežehnanie svätenou vodou pri vstupe do kostola?

- A) prosba o dážď
- B) pripomína svätý krst
- C) očistenie prstov
- D) pripomína birmovanie

7. Ako sa nazýva nádoba, v ktorej sa uschovávajú hostie vo svätostánku?

- A) testament
- B) cibórium
- C) cibórium
- D) tantoš

8. Ktorá liturgická farba prevláda v období Adventu a Pôstu?

- A) červená
- B) biela
- C) zelená
- D) fialová

9. Odkedy stoja kňazi počas omše otočení tvárou k ľudu?

- A) vždy to tak bolo
- B) od Tridentského koncilu
- C) od Druhého vatikánskeho koncilu
- D) odkedy bol Ján Pavol II. pápežom

10. Čo znamená pojem encyklika?

- A) cirkevná stavba
- B) pápežský dokument
- C) veľký, podrobný lexikón
- D) požehnanie

Veľa šťastia, deti! Ak si neviete rady, poprosťte o pomoc rodičov, starých rodičov alebo svojich katechéto, určite vám radi a ochotne pomôžu!

Na vaše odpovede čakáme do 15. marca 2016.

Moje uzdravujúce spoločenstvo alebo: Dovoľte Márii, aby sa modlila tiež aj s vami

Už viem čo znamená, nájsť skutočných bratov a sestry. Sú to všetci tí, ktorí spolu so mnou prosia v modlitbách Sedembolestnú o podanie pomocnej ruky. Spolu čakáme na záchranné koleso, aby nás nespľáchol prúd špinavej vody, ktorá sa na nás valí. Aj ja som prosila, aby som vládala vstať a ísť ďalej vtedy, keď prichádzali „facky“ hádam zo všetkých strán – v rodine, v práci, v okolí... Až keď som kľáčala na kolenách, zranená, ponížená a strápená pod krížom a pred pietou, až vtedy som dvihla hlavu a našla pomoc i útechu. Vtedy som zbadala okrem Otca i Matku, ktorá už dlho roztvárala svoju náruč a čakala, kedy prídem. Potom som zistila, že v tej náruči sú spolu so mnou mnohí iní. Je nás tam prosiacich i ďakujúcich nesmierne veľa, no i napriek tomu sa netlačíme. Je tam miesto pre každého zraneného a hľadajúceho. Tam je nám spolu fajn. Je to terapia milým slovom, úprimným úsmevom, hlbokou modlitbou, vrúcnu prosbou, piesňou zaspievanou zo srdca, ale aj podaním rúk s pozdravením: „Pokoje a bratská láska nech je medzi nami!“ Sú tu ľudia, ktorým pomaly otvárať svoje srdce, predostieram pred nimi Máriu svoje prosby, prosím o vypočutie, ďakujem za pomoc a ochranu. Všetci sa tešíme navzájom svojimi malými víťazstvami a chápaním svoje problémy sme povzbudením jeden druhému. Každého jedného z nás sem v utorok čo utorok ženie akási mocná sila vzdávať vďaky, ale aj prosieť – za seba, za celý ľud. Niektoré nás pozorne počúva a koná. Niektoré riadi náš osud, pomáha nám zvládať naše

každodenné zlyhania a poklesky, keď už ich sami zvládať nevládžeme.

„...Ježiš nám dal Máriu ako dar, aby sme pri pohľade na ňu boli povzbudení a nasledovali ho tak ako ona. Prejavy úcty a oddanosti z nás robia jej obdivovateľov. Prinášanie kvetov, zapalovanie sviečok, modlenie sa novén, rozširovanie jej obrázkov či vešanie obrazov na steny je nepochybne krásne, no nestačí. Mária sa musí stať v našom živote skutočnosťou. Musíme cítiť, že vo chvíľach našich kríz je živá a prítomná. Voláme ju, keď strácame odvahy. Potrebujeme ju, keď musíme spoznať a rozlíšiť Božiu vôľu a sme zmätení, pretože nevieme, čo Boh od nás chce. Cítíme, že Mária sa s nami modlí. Áno, aj my sa k nej modlíme, ale oveľa lepšie je, keď jej dovolíme, aby sa modlila s nami. Musíme si uvedomiť, že Mária s nami chváli Boha, s nami mu ďakuje, s nami ho prosí a týmto spôsobom sa Mária v našom živote stáva skúsenosťou.“ (Elias Vella – Mária, dokonalá žena)

Pôstne tehličky budeme stavať aj v tomto roku

Mnohí farníci si predveľkonočný pôst spájajú už niekoľko rokov aj s myšlienkami na pomoc iným. Komu nie je ľahostajný osud detí v rôznych chudobných častiach sveta, ten môže prispieť do celoslovenskej verejnej zbierky Tehlička, ktorú organizuje občianske združenie SAVIO. V predchádzajúcom roku sa v rámci tejto zbierky v našej farnosti vyzbieralo 1 487,-€ (priamo do pripravenej pokladničky v Bazilike, ale aj z predaja palacínok, zo ZŠ a príspevím pár dobrodincov). Všetkým darcom vyjadrujeme aj touto cestou srdečné Pán Boh zaplať!

Tehlička je pravidelné celoslovenské podujatie, ktoré sa organizuje od roku 2006 v období pred Veľkou nocou. Jeho cieľom je informovať a vzdelávať o živote v chudobnejších krajinách a oblastiach sveta, formovať a viesť k spolupatričnosti i k spoluzodpovednosti. Tehlička má tiež štatút verejnej zbierky, ktorej výnos slúži na podporu rozvojových projektov. Veľa farníkov sa pýta,

kam táto pomoc konkrétne ide. Postupne sa z tohto projektu podporili: Azerbajdžan, Rusko, Angola, Sudán, Keňa, Južný Sudán, Čad, Ekvádor, Angola a naposledy to bola Stredoafrická republika.

Pozývame vás zapojiť sa do 11. ročníka celoslovenskej verejnej zbierky Tehlička, prebiehajúcej od 9. februára do 27. marca 2016. Všetkými sprievodnými aktivitami v rámci tejto zbierky nielen pomôžete druhým, ale aj spoločne prežijete pôst úplne inak.

Vyzbierané finančné prostriedky budú v roku 2016 použité na materiálnu pomoc, základnú zdravotnú starostlivosť a potravinovú pomoc pre viac ako 400 rodín, na školské pomôcky, vzdelávacie a voľnočasové aktivity, letné kempy približne pre 2000 detí a mladých, či opravu bombou poškodeného centra v Damasku – hlavného mesta Sýrie. Takmer 5 rokov trvajúci vojnový konflikt ohrozuje najmä deti, berie im ich právo na vzdelanie. Pomôžme, aby saleziánske strediská v Sýrii mohli pomôcť čo najväčšiemu počtu detí. Staňme sa aj v roku 2016 súčasťou saleziánskeho diela a zapojme sa do Tehličky!

(Podobný projekt – ale iný, s názvom Pôstna krabička pre Afriku je od r. 2012 organizovaný Slovenskou katolíckou charitou.)

Predaj palacínok po svätej omši pri strážskom kostole

ŠÍRIA DOBRÉ MENO A ODKAZ DON BOSCA

Saleziánka predsedníčkou ženských rehôl' na Slovensku

V dňoch 10. – 11. novembra sa v Centre Saluator (Kongregácia sestier Najsv. Spasiteľa) v Bratislave konalo jesenné plenárne zasadnutie všetkých členiek Konferencie vyšších predstavených ženských rehôl' na Slovensku (KVP-ŽR), ktorá združuje 47 vyšších predstavených zo slovenských ženských reholí. Za predsedníčku bola na nasledujúce trojročné obdobie zvolená provinciálka sr. Jana Kurkinová FMA. V mene redakčnej rady, miestnej komunity SDB i všetkých čitateľov prajeme obidvom pokračovateľom diela don Bosca veľa Božích milostí a veľa darov Ducha svätého v ich zodpovedných funkciách.

(zdroj www.salezianky.sk – krátené, zverejnené so súhlasom komunity FMA)

sr. Jana Kurkinová FMA po slávnostnej svätej omši, na ktorej sme si pripomenuli 75. výročie príchodu sestier saleziánok na Slovensko (16. júna 2015 v Bazilike SPM) – archív FMA

Slovák Michal Hort sa stal svetovým prezidentom Exallievov dona Bosca

Viceprezident slovenských exallievov Michal Hort bol 5. októbra v Ríme na Pisane zvolený do Svetovej rady konfederácie exallievov s najvyšším počtom hlasov. Stalo sa tak na V. kongrese Svetovej konfederácie exallievov don Bosca, ktorý sa koná každých 6 rokov. Zároveň ho hlavný predstavený saleziánov don Ángel Fernández Artime vymenoval z troch kandidátov s najväčším počtom hlasov za prezidenta Svetovej konfederácie exallievov. Hlavným cieľom jeho programu je, aby sa odchovanci saleziánov stali servisno - manažérskou zložkou saleziánskej rodiny.

Michal Hort sa narodil 12. októbra 1977, je ženatý a má 2 deti. Je absolventom Gymnázia sv. Jána Bosca v Šaštíne-Strážach. Študoval na Univerzite v Bologni v odbore politické vedy a diplomacia a v rokoch 2001 – 2006 získal titul Inžinier ekonómie na Fakulte medzinárodných vzťahov na Ekonomickej univerzite v Bratislave. Ako odchovanec dona Bosca je viceprezidentom Združenia exallievov na Slovensku, zakladateľ Biznis platformy, ktorá združuje podnikateľov – exallievov. Zároveň je členom výkonného výboru a radcom v oblasti medzinárodných vzťahov.

Michal Hort počas osláv 200. výročia narodenia don Bosca 16. aug. 2015 v Bazilike SPM

SPOLOČENSKÁ KRONIKA

Z vody a Ducha svätého sa v krste opäť narodili:

Roman Černoch (4. 10. 2015)
Bianka Malíková (18. 10. 2015)
Janet Maďarová (25. 10. 2015)
Tomáš Šafárik (25. 10. 2015)
Radoslav Konečný (8. 11. 2015)
- uvedené sú dátumy krstov

Lásku, úctu a vernosť si v manželstve sľúbili:

Lukáš Tokár a Nikola Bartalová
(10. 10. 2015)
Peter Antálek a Petra Šimková
(10. 10. 2015)
Anton Pobjecký a Melánia Kráľovičová
(24. 10. 2015)
Roland Šešera a Silvia Menšíková
(31. 10. 2015)

Bránou smrti nás do večnosti predišli:

Peter Chmela (3. 10. 2015)
Alojz Vajči (14. 10. 2015)
Marta Stachová (16. 10. 2015)
Gabriel Bulka (2. 12. 2015)
Zoltán Šipoš (4. 12. 2015)
Jozef Mihál (11. 12. 2015)
Paulína Dostálová (10. 12. 2015)
Karolína Schlosserová (18. 12. 2015)
Ladislav Baláž (29. 12. 2015)
Marta Reháková (30. 12. 2015)
Peter Mikolášik (30. 12. 2015)
- uvedené sú dátumy pohrebov

don Jozef Pöstenyi

Výročia narodenia v komunite saleziánov:

Don Peter Barina SDB (30. 11.)
Don Emil Šafár SDB (1. 12.)
Don Ján Čverčko SDB (15. 12.)

Za všetkých farníkov Šaštína-Stráží a čitateľov Hlaholu zvonov Vám vyprosujeme veľa darov Ducha Svätého, hojnosť Božích milostí, pevné zdravie, silu od nebeského Otca do každodenných povinností spojených s vykonávaním kňazskej služby. Nech Vás ochraňuje naša nebeská Matka!

Komunita Saleziánov don Bosca v Šaštíne-Strážach

Don Milan Janák SDB – direktor komunity

Don Jozef Pöstényi SDB
– administrátor farnosti a vikár direktora

Don Ján Čverčko SDB
– rektor Národnej Svätyně

Don Jozef Komloš SDB
– ekonóm komunity

Don Ján Naňo SDB
– vedúci oratória a mládežníckeho strediska

Don Peter Barina SDB – rehoľný kňaz

Don Emil Šafár SDB – rehoľný kňaz

Don Ivan Žitňanský SDB – rehoľný kňaz

Don František Čunderlík SDB
– rehoľný kňaz - misionár

Don Jozef Hrdý SDB – na odpočinku

Výroba a požehnanie adventných vencov v oratóriu

Miestna komunita SDB pri slávení svätej omše na sviatok Neпоškvrneného počatia Panny Márie – 8. 12. 2015 (zľava: don Emil Šafár SDB, don Jozef Komloš SDB, don František Čunderlík SDB, don Milan Janák SDB, don Ján Čverčko SDB, don Jozef Pöstényi SDB, don Peter Barina SDB, don Ján Naňo SDB, miništrant Martin Drgoň; chýbajú don Ivan Žitňanský SDB a don Jozef Hrdý SDB)

40 koledníkov Dobrej noviny navštívilo 26. decembra 2015 40 rodín v našej farnosti a vyzbieralo 2105 €